

Минала катъ сѣнка, по тия полета . . .
И момцитѣ наши умрѣха съсъ честь.

Митхадъ бѣ доволенъ отъ такава вестъ.

Въ тоя часъ вълцитѣ, кои мърши търсятъ,
Съ кракъ гърди имъ ровятъ и мяса имъ кжсатъ;
И гладнитѣ орли, оплѣскани съ кръвь,
Въ мъртвитѣ имъ очи удрятъ своя клѣвь;
И мухитѣ златни въ брѣмчащи рояци,
Лакомо налитатъ нѣмитѣ юнаци,
Изложени голи подъ слънчевий жаръ.

Митхадъ бѣ доволенъ. Пантеръ дивъ и старъ,
Той бѣ победителъ. И снага му гнила
Потръпна отъ радость. Той дигна бесила
По всичкитѣ жгли и настана плачъ;
И трѣпки побиха бледниятъ орачъ
Предъ тия плашила нови и проклети.
Децата пищѣха, отъ ужасъ обзети,
И горкитѣ майки дишеха едвамъ,
Дорде да познаятъ кой се люшка тамъ.
Страхътъ бѣше общи. Тъмницитѣ бѣха
Наблъскани. Вредомъ младежи висѣха:
Едни мрѣха въ грѣчки, други съ образъ синъ,
Трети — отъ страхъ мъртви — жълти като сминъ,
Сякашъ бѣ настала смъртъ и черна чума,
Братъ не смѣйше съ брата дума да продума,
Синътъ отъ баща си треперѣше блядъ,
Измѣната — призракъ изъ тъмниятъ адъ,
Шушнѣше зловещо и ужасътъ сѣйше,
Вжжето неспирно се съ нѣщо люлѣйше.
Страхътъ бѣ на всички лицата вапцалъ
И своя зловещи печатъ бѣ имъ далъ.

Въ това полло време, въ балканскитѣ габри
Войскитѣ фанаха Караджата храбри.

Той бѣше юнака съ горещата кръвь,
Караджата храбри, въ биткитѣ прѣвь,